

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivany Kotrčové a soudkyň JUDr. Miluše Farské a Mgr. Daniely Večerkové ve věci

žalobce: ██████████ M ██████████ Š ██████████ narozený dne ██████████
bytem ██████████

proti

žalovaným: **1) Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2

2) JUDr. Renata Poláková, narozená dne 20.6.1965
soudkyně Městského soudu v Praze se sídlem Spálená 6/2, 112 16 Praha 2
zastoupená advokátem JUDr. Markem Nespalou
sídlem Bělehradská 643/77, 120 00 Praha 2

o zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 100 000 Kč s příslušenstvím, o omluvu a konstatování porušení práva

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 6. září 2021, č.j. 19 C 225/2015-133,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se **potvrzuje**.
- II. Žalobce a první žalovaná nemají navzájem právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.
- III. Žalobce je povinen zaplatit druhé žalované na nákladech odvolacího řízení 8 228 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám JUDr. Marka Nespaly, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

Odůvodnění:

1. Shora uvedeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu s návrhem, aby konstatoval, že v žalobě popsaným chováním a výroky soudkyně Obvodního soudu pro Prahu 7 JUDr. Renaty Polákové, k němuž došlo dne 3.9.2014 před zahájením jednáním ve věci sp. zn. [REDAKCE] před dalšími osobami, navozujícím situaci a vzbuzujícím dojem z korupčního (klientelistického) prostředí v justici, a zavdávajícím příčinu ke snížení důvěry v soudnictví, došlo k porušení základního práva žalobce na ochranu osobnosti, zaručeného článkem 10 Listiny základních práv a svobod a základního práva na soudní ochranu, garantovaného článkem 36 Listiny základních práv a svobod (výrok I.), zamítl žalobu, aby oběma žalovaným bylo uloženo se za toto porušení základních práv a svobod žalobce písemně omluvit (výrok II.), zamítl žalobu, aby první žalovaná byla uložena povinnost zaplatit žalobci částku 100 000 Kč s příslušenstvím (výrok III.), žalobci uložil povinnost zaplatit první žalované na nákladech řízení 300 Kč (výrok IV.) žalobci uložil povinnost zaplatit druhé žalované náklady řízení ve výši 6 800 Kč, k rukám jejího právního zástupce (výrok V.).
2. Takto rozhodl o žalobě, jíž se žalobce domáhal konstatování porušení práva, na první žalované finančního odškodnění ve výši 100 000 Kč s příslušenstvím a omluvy a na druhé žalované omluvy, to vše z titulu nesprávného úředního postupu, který měl spočívat v nevhodném chování druhé žalované, jako soudkyně Obvodního soudu pro Prahu 7. Tvrdil, že v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. [REDAKCE] se domáhal náhrady nemajetkové újmy, předmětnou věc projednávala druhá žalovaná, jak v ústním tak i v písemném odůvodnění rozsudku se k jeho osobě vyjadřovala s despektem, což v něm vzbudilo pochybnosti o její nepodjatosti, námitku podjatosti však nevznesl. U Obvodního soudu pro Prahu 7 byla pod sp. zn. [REDAKCE] projednávána žaloba jeho kamaráda T. [REDAKCE] H. [REDAKCE] proti České republice – Ministerstvu vnitra, o zadostiučinění za nemajetkovou újmu, žalobu sepisoval žalobce, věc projednávala také druhá žalovaná, dne 3.9.2014, před jednáním ve věci, vyslechli T. [REDAKCE] H. [REDAKCE] a jeho zástupkyně Mgr. Zuzana Hanušová, hovor vedený druhou žalovanou s další osobou, v němž se druhá žalovaná negativním až nenávistným tónem zmiňovala o osobě T. [REDAKCE] H. [REDAKCE] a o osobě žalobce, říkala, že má dnes nařízené jednání T. [REDAKCE] H. [REDAKCE] proti Ministerstvu vnitra, že T. [REDAKCE] H. [REDAKCE] je určitě napojen na pana Š. [REDAKCE] který neustále žaluje Ministerstvo vnitra a spravedlnosti a zatěžuje a šikanuje soudy, uvedla, že si myslí, že žalobu nepsal pan H. [REDAKCE] nýbrž pan Š. [REDAKCE] což bylo pejorativně doprovázeno poznámkou, že tito dva spolu snad i žijí. Po zavolání účastníků do jednací síně oznámil T. [REDAKCE] H. [REDAKCE] že bude pořizovat zvukový záznam, k dotazu soudkyně byla jeho právní zástupkyně vznesena námitka podjatosti, z výše popsaného důvodu. Soudkyně reagovala afektovaným smíchem, sdělila, že nechápe, o čem je řeč, že nikoho z přítomných (ani žalobce) nezná a že nic takového nikomu neříkala, že žalobce zná, že u ní prohrál spor, avšak že v tom není nic osobního a že podle vzhladu žaloby si myslí, že žalobu pro pana H. [REDAKCE] žalobce psal. Průběh jednání, který byl nahráván, neodpovídal protokolaci. Chováním druhé žalované jako soudkyně bylo zasaženo do základních práv a svobod žalobce, zejména do práva na ochranu osobnosti a do práva na soudní ochranu, tímto způsobem mu vznikla nemajetková újma, jejíž odškodnění se domáhá. Žalobce svůj nárok předběžně uplatnil u první žalované dne 24.2.2015.
3. První žalovaná nesporeovala že u ní byl nárok žalobcem předběžně uplatněn, neshledala jej opodstatněným. Dovozovala, že v popsaném jednání, i kdyby bylo prokázáno, nelze spatřovat nesprávný úřední postup.
4. Druhá žalovaná žalobou uplatněný nárok neuznala, navrhla zamítnutí žaloby. Uvedla, že ve věci vedené pod sp. zn. [REDAKCE] rozhodovala, o žalobci se nevyjadřovala s despektem. Její rozhovor se studentem L. [REDAKCE] A. [REDAKCE] před jednáním ve věci sp. zn. [REDAKCE] pana H. [REDAKCE] je žalobcem dezinterpretovaný a účelově přizpůsobený. Se studentem A. [REDAKCE] řešila možné procesní varianty postupu, věcně, bez podtextu, dvojsmyslů či emocí, rozhodně ne negativním nebo nenávistným tónem ve vztahu k žalobci.

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

5. Soud I. stupně ve věci rozhodl bez nařízení jednání, jen na základě listinných důkazů, neboť účastníci s tímto postupem souhlasili. Vyšel ze zjištění, že k rozhovoru druhé žalované a tehdejšího stážisty L. A. dne 3.9.2014 v kanceláři soudkyně (2. žalované) skutečně došlo, tento rozhovor však měl jiný obsah, nežli tvrdil žalobce a T. H. v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. , které skončilo zamítnutím žaloby. Uvedený rozhovor nebyl nenávistný, byl veden věcně, druhá žalovaná jako soudkyně objasňovala stážistovi předpokládaný průběh řízení a upozorňovala ho na možné procesní komplikace. V rámci tohoto rozhovoru uvedla i jméno žalobce (Š), o němž se domnívala, že sepsal v dané věci žalobu, jeho možné propojení s T. H. dovozovala mimo jiné z toho, že jeho adresa se shodovala s adresou žalobce. O Š uvedla, že podává často žaloby proti Ministerstvu vnitra i spravedlnosti.
6. Zjištěný skutkový stav soud I. stupně posoudil po právní stránce podle § 1, § 2, § 13 odst. 1, § 31a zákona č. 82/1998 Sb. (dále také jen zákon). Dospěl k závěru, že rozhovorem ze dne 3.9.2014 nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu, neboť tento nenaplňoval znaky skutkové podstaty § 13 odst. 1 zákona a rovněž nenaplňoval ani znaky excesu v jednání soudkyně – druhé žalované. Uvedený rozhovor nemohl žádným způsobem zasáhnout do osobnostních práv žalobce. Pokud v předmětném rozhovoru zaznělo, že se žalobce přátelí s T. H. a že pro T. H. psal žalobu, jedná se o pravdivá tvrzení, která se žalobce nemohla dotknout, pokud bylo uvedeno, že žalobce podává hodně žalob, jde o skutečnost, která byla v mnoha rozhodnutích konstatována i Ústavním soudem. Uzavřel, že bylo prokázáno, že předmětný rozhovor nebyl veden způsobem, jaký prezentoval žalobce v žalobě, nebylo prokázáno, že došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu ustanovení § 13 zákona a rovněž nebylo prokázáno, že se druhá žalovaná uvedeným rozhovorem dopustila excesu v rámci plnění svých úředních povinností. Žalobu proto zamítl pro nenaplnění odpovědnostních předpokladů.
7. O nákladech řízení rozhodl podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. jejich náhradu přiznal úspěšným žalovaným, jejich rozsah a výši specifikoval dle vyhl. č. 254/2015 Sb. a dle vyhl. č. 177/1996 Sb.
8. Rozsudek napadl žalobce včasným odvoláním. Namítal, že má pochybnosti o tom, zda mu v průběhu řízení byly skutečně doručeny všechny soudní písemnosti, neboť soud pravděpodobně nerespektoval jím uvedenou adresu pro doručování. Soudu I. stupně vytýkal, že ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, že nebyly provedeny v žalobě označené důkazy, byl vyloučen z práva klást otázky vyslychaným osobám, navrženým svědkům. Dovolával se judikatury Nejvyššího soudu a dovozoval, že proběhlé řízení trpí zmatečností vadou, že byl vadně zjištěn skutkový stav a důkazy byly nesprávně hodnoceny. Navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci soudu I. stupně k dalšímu řízení.
9. Druhá žalovaná ve vyjádření k odvolání žalobce konstatovala, že neví, jak bylo žalobci soudem doručováno a pokud mu bylo doručováno řádně, nelze soudu I. stupně vytýkat rozhodnutí bez nařízení jednání. Poukazovala na liknavost žalobce při doplnění blanketního odvolání. Navrhla potvrzení napadeného rozsudku.
10. První žalovaná také navrhla potvrzení napadeného rozsudku.
11. Žalobce v replice k vyjádření druhé žalované měl za to, že její vyjádření je bezobsažné, že za tento úkon právní služby by jí neměla být přiznána náhrada nákladů řízení.
12. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání napadený rozsudek, včetně řízení, které mu předcházelo dle ust. § 212 a 212a odst. 1 a 5 o.s.ř., a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

13. Podle ust. § 13 odst. 1 zákona stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.
14. Žalobce namítá, že mu v průběhu řízení nebylo řádně doručováno na doručovací adresu. Nutno uvést, že zejména v počátku řízení byly žalobci některé zásilky doručovány na adresu bydliště, nikoli na adresu doručovací, např. výzva k zaplacení soudního poplatku za žalobu, nicméně, tato výzva se dostala do dispozice žalobce (vhození do schránky) a zaplacením soudního poplatku na ni reagoval, taktéž usnesení č.l. 65, které žalobce napadl odvoláním. Tento nesprávný postup při doručování byl soudem I. stupně následně napraven. Ve věci bylo dvakrát nařízeno ústní jednání, obě jednání byla k žádosti žalobce odročena. Žalobce byl usnesením ze dne 13.7.2021 č.l. 128, které mu bylo doručeno (osobně je převzal) dne 26.7.2021, vyzván k vyjádření, zda souhlasí, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, s uvedením, že pokud se nevyjádří bude se mít za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí. Žalobce nevyjádřil nesouhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání a soud I. stupně ve věci dne 6.9.2021 vyhlásil rozsudek, dle ust. § 115a o.s.ř. rozhodl na základě listin. Vycházel z důkazů provedených v řízení ve věci žalobce T [REDAKCE] H [REDAKCE] sp. zn. [REDAKCE] (o totožném nároku proti totožným žalovaným, na základě stejné skutečnosti – rozhovor druhé žalované dne 3.9.2014). Za situace, kdy žalobce, jako osoba práva a soudního procesu znala, s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání souhlasil, musel být srozuměn s tím, že bude rozhodnuto jen na základě listin, že nebudou v tomto řízení znovu provedeny výslechy svědků (tak jak byly provedeny v řízení sp. zn. [REDAKCE]), jinak řečeno sám souhlasil s tím, aby od provádění jím navrhaných důkazů bylo upuštěno. Za tohoto stavu věci je nepatřičné namítat, že ve věci nemělo být rozhodnuto bez nařízení jednání.
15. Soud I. stupně dostatečně zjistil skutkový stav věci, když vyšel ze zjištění, že rozhovor druhé žalované s L. A [REDAKCE] skutečně dne 3.9.2014 proběhl, že tento rozhovor měl jiný obsah než žalobce tvrdil, nebyl vůči němu nenávistný a negativní, šlo o rozhovor, který nemohl do osobnostních práv žalobce nijak zasáhnout. Obsahem rozhovoru byla pravdivá vyjádření, že žalobce je přítelem T. H [REDAKCE] a psal pro něj žalobu, toto ostatně žalobce sám uvádí v žalobě, že spolu bydlí, ve smyslu, že mají stejnou adresu a že žalobce podává mnoho žalob, což je soudu I. stupně, konečně i odvolacímu soudu známo z rozhodovací činnosti a bylo konstatováno také Ústavním soudem, v soudem I. stupně označených rozhodnutích. Věc byla soudem I. stupně správně posouzena po právní stránce.
16. Odvolací soud s ohledem na shora uvedené souhlasí se závěrem soudu I. stupně, že v rozhovoru druhé žalované s L. A [REDAKCE] nelze shledat nesprávný úřední postup ve smyslu ust. § 13 zákona, ani exces v jednání soudkyně a je na místě žalobu zamítnout, neboť nedošlo ani k nesprávnému úřednímu postupu, ani k excesu druhé žalované, kterými by mohlo být zasaženo do osobnostní sféry žalobce. Rozsudek soudu I. stupně byl proto jako věcně správný potvrzen, podle ust. § 219 o.s.ř., včetně správných akcesorických výroků o nákladech řízení.
17. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 224 odst. 1 ve spojení s ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. První žalované v odvolacím řízení náklady nevznikly, proto ve vztahu mezi ní a žalobcem bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo. Náklady druhé žalované tvoří odměna za dva úkony právní služby, za vyjádření k odvolání a účast u odvolacího jednání po 3 100 Kč, podle ust. 9 odst. 4 písm. a) ve spojení s ust. § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., dva režijní paušály po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 4 vyhlášky a náhrada daně z přidané hodnoty podle ust. § 137 odst. 1, 3 o.s.ř. ve výši 1 428 Kč, celkově 8 228 Kč. Argumentaci

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

žalobce vztahující se k tomu, že by druhé žalované měla být odeprána odměna za vyjádření k odvolání neshledal odvolací soud důvodnou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2, ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení, jen za podmínek stanovených v § 237 o.s.ř.

Praha 2. června 2022

JUDr. Ivana Kotrčová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.